

af alle Kommuner, som om det lige saa godt gjaldt dem som den Kommune, der har spurgt, thi der er i dette Cirkulære intet som helst Forbehold om, at der skal være særlige Omstændigheder til Stede. Det ærede Medlems Forsvar for Cirkulæret gik ud paa, at det, som det særlig gjaldt om ved Hjælpekasseloven, var at holde Folk fri af det offentlige Fattigvæsen, at fastslaa, at en Person ikke samtidig kan nyde Fattigunderstøttelse og Hjælp af Hjælpekassen. Men det forekommer mig dog, at det klart fremgaar af Lovens Ord, som før bleve oplæste af det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen), at det, der tilsigtes, er at støtte værdige trængende, som ikke nyde Fattigunderstøttelse, i deres Bestræbelser for at klare sig uden Hjælp af Fattigvæsenet. Det er Lovens Ord, og dem, man har sigtet til, ere de, der stod i Fare for at komme ind under Fattigvæsenet, hvis man ikke rakte dem en hjælpende Haand. Naar det nu siges, at det er humant ogsaa at drage nogle af dem, der ere under Fattigvæsenet, ind under Hjælpekassens Virksomhed, kan det være rigtigt nok paa en Maade, men man kan da ikke se bort fra, at jo mere man anvender Hjælpekassens Midler paa denne Maade, des mindre bliver der til at støtte dem med, som staa i Fare for at komme ind under Fattigvæsenet, hvilket ganske sikkert har været Lovens særlige Opgave.

Det ærede Medlem sagde, at han ikke kunde forstaa, hvori den Advarsel, jeg hentydede til, skulde bestaa, og det samme gentog i Dag det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen): at bevilge 95,200 Kr. kunde i alt Fald ikke være nogen Advarsel til Kommunerne, det vilde være en langt mere effektiv Advarsel, hvis man nægtede Beløbet. Dette vil jeg ikke bestride, det vilde være det mest følelige for Kommunerne, men jeg ser dog ikke rettere end, at naar de, hvis de ikke nu faa de 95,000 Kr., efter hvad der er oplyst i Motiverne, kun kunne faa mellem $\frac{1}{5}$ og $\frac{1}{6}$, og naar de nu kun faa de 95,000 Kr., hvorved de ikke naa op til den Trediedel, de have ventet, og de vide, at de derved kun faa, hvad der er blevet tilovers fra det foregaaende Aar, og kunne skønne, at der fremtidig ikke bliver noget som helst

tilovers, og at de altsaa for Fremtiden ikke kunne vente mere, end Hjælpekasseloven hjemler dem, saa ligger deri et Vink til dem om at være forsigtige med at bruge Udgifter under den Forventning, at de nok skulle faa en Trediedel af, hvad de yde, ligesom de før have faaet.

Jeg vil da ligesom i Gaar anbefale, at vi lade Tillægsbevillingslovforslaget forblive uforandret ogsaa paa dette Punkt, og jeg mener egentlig at kunne paaregne nogen Sympati derfor hos det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds, der under Finanslovbehandlingen tog sig saa ivrigt af Kommunernes Sag og navnlig talte meget ivrigt for at opretholde Statstilskuddet til Kommunerne, ja endogsaa gjorde det paa en saadan Maade, at han i Finansudvalgets Betænkning indsatte en Fortolkning, der var ganske kuriøs, men ganske uholdbar, hvorefter dette Tilskud, da det en Gang var kommet ind paa Finansloven, skulde udredes nu uden Hensyn til, at samme Finanslov indeholder et udtrykkeligt Forbehold overfor disse Poster paa Finansloven, for saa vidt de Lovforslag, der foreligge for Rigsdagen, maatte føre til andre Resultater. Jeg vil da haabe, vi til sidst maa enes om at tage dette Hensyn til Kommunerne, der vistnok noget uforvarende ere komne i den Situation, at de ellers kun kunne faa mellem $\frac{1}{5}$ og $\frac{1}{6}$ af det, de have ydet til Hjælpekasserne, naar man tager det Hensyn til dem, at man lader denne Post passere. Jeg tror, at Kommunerne gennem de Forhandlinger, der ere førte om denne Sag, ville være tilstrækkelig opmærksomme paa, at næste Gang bliver Tilskuddet ikke mere end de 250,000 Kr.

Indenrigsministeren (*Jensen-Sønderup*): Det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen) sagde i Dag, at Hjælpekasselovens § 14 sammenholdt med Bestemmelserne i de to særlige Love, i Henhold til hvilke de 250,000 Kr., som staa i § 14 i Hjælpekasseloven, ere forhøjede til 450,000 Kr., ikke, saaledes som jeg i Gaar udtalte, begrunde nogen som helst Ret til at udbetale de 95,000 Kr., der vare blevne tilovers, og han fandt en Støtte for sin Opfattelse baade i, at jeg i Forvejen havde henvendt mig til Tingenes Finansudvalg